

Ὁ Ἅγιος Αὐξίβιος Ἐπίσκοπος Σόλων Κύπρου

Ημ. Εορτής: 17 Φεβρουαρίου

Ημ. Γέννησης:

Ημ. Κοιμήσεως:

Ημ. Ανακομιδῆς Λειψάνων:

Πολιούχος:

Λοιπές πληροφορίες:

Εορταζόμενο όνομα:

Ὁ ἱερός καὶ φλογερός αὐτὸς ἐργάτης τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ καταγόταν ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ ἔζησε στὰ χρόνια τῶν Ἀποστόλων. Οἱ γονεῖς του ἦσαν πλούσιοι, ἀλλὰ εἰδωολάτρες. Εἶχαν δύο παιδιά, τὸν Αὐξίβιο καὶ ἓναν ἄλλο, τὸν Θεμισταγόρα, πὺν ἦταν πὺο μικρός.

Ὁ Αὐξίβιος εἶχε ὠραῖο καὶ ἐπιβλητικὸ παράστημα ἀγαποῦσε δὲ πολὺ τὰ γράμματα. Ὅταν μεγάλωσε καὶ ἤρθε ὁ καιρὸς νὰ μορφωθεῖ, οἱ γονεῖς του τὸν παρέδωσαν σὲ σοφοὺς δασκάλους, κοντὰ στοὺς ὁποίους ὁ νέος διδάχτηκε ὅλη τὴ σοφία καὶ τὴ γνώση τοῦ καιροῦ του. Τὴν ἴδια περίοδο ὁ φιλομαθὴς νέος εἶχε γνωριστεῖ καὶ μὲ χριστιανούς, καὶ ἄρχισε καὶ ἀπὸ αὐτοὺς νὰ μαθαίνει τὰ τῆς νέας θρησκείας.

Οἱ γονεῖς πὺν ἔβλεπαν στὸ μεταξὺ τὸ παιδί τους νὰ μεγαλώνει καὶ νὰ φτάνει στὴν κατάλληλη ἡλικία γιὰ ἀποκατάσταση, ἄρχισαν νὰ τοῦ μιλοῦν γιὰ γάμο καὶ νὰ τὸν ἐκβιάζουν νὰ νυμφευτεῖ. Μὰ ὁ καλὸς καὶ μεγαλεπήβολος νέος πὺν διψοῦσε γιὰ ἄλλη ζωὴ, ζωὴ ἀνώτερη, τοὺς παράτησε καὶ ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὴ Ρώμη μ' ἓνα καράβι, πὺν ταξίδευε στὴν Κύπρο. Κάποιο πρωινὸ τὸ καράβι ἔφτασε καὶ ἀγκυροβόλησε στὸν Λιμνίτη, ἓνα λιμάνι πὺν βρίσκεται στὴ βόρεια ἀκτὴ τῆς νήσου καὶ ἀπέχει τέσσερα περίπου μίλια ἀπὸ τὴν πόλη τῶν Σόλων. Τὴν πόλη αὐτὴ, ὅπως εἶναι γνωστὸ, ἔκτισε ὁ βασιλιάς τῆς Αἰπείας Φιλόκυπρος, τὸ πρῶτο τέταρτο τοῦ ἔκτου αἰῶνος π.Χ. πρὸς τιμὴ τοῦ μεγάλου νομοθέτου τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ Σόλωνα, πὺν ἐπισκέφθηκε τότε τὴν Κύπρο. Στὴν πόλη αὐτὴ ἡ Πρόνοια τοῦ Θεοῦ κανόνισε, ὥστε ὁ Αὐξίβιος νὰ συναντηθεῖ μὲ τὸν ἀπόστολο Μᾶρκο καὶ νὰ γίνει μαθητὴς του. Ὁ νεαρὸς ἀπόστολος ἦταν μόνος του, γιὰτί ὁ σύντροφός του, καὶ ἀρχηγὸς τῆς ἱεραποστολικῆς ομάδας, Κύπριος ἀπόστολος Βαρνάβας εἶχε ὑποστεῖ στὸ μεταξὺ τὸν μαρτυρικὸ θάνατο στὴ Σαλαμίνα. Τὸν εἶχαν λιθοβολήσει ἓνα βράδυ οἱ Ἰουδαῖοι.

Κοντὰ στὸν εὐαγγελιστὴ Μᾶρκο ὁ νεαρὸς προσήλυτος Αὐξίβιος συμπλήρωσε τὶς γνώσεις του γιὰ τὴ νέα πίστη, δέχτηκε τὸ βάπτισμα καὶ χειροτονήθηκε ἐπίσκοπος. Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτὴ στὴν ψυχὴ του ἓνας πόθος φλογερός καὶ ἱερός εἶχε ἀνάψει

δυνατά. Ὁ πόθος νὰ μεταδώσει τὸν θησαυρὸ ποὺ βρῆκε καὶ σὲ ἄλλους. Νὰ βοηθήσει καὶ ἄλλους νὰ γνωρίσουν τὸν Χριστὸ καὶ νὰ μοιραστοῦν μαζί του τὴν ἀνεκλάλητη χαρὰ του.

Στὸν πόθο του ὅμως αὐτὸ τὸν ἱερὸ καὶ ἅγιο παρουσιαζόταν ἐμπόδιο τρανὸ καὶ ἀνυπέρβλητο μία ὑπόδειξη – ἐντολή, ποὺ τοῦ ἔκαμε ὁ δάσκαλός του, ὁ ἀπόστολος Μάρκος.

– Προσπάθησε, τοῦ εἶχε πεῖ, νὰ ἐπιβληθεῖς στοὺς γύρω σου πρῶτα μὲ τὸ παράδειγμά σου καὶ τὰ ἔργα σου καὶ ὕστερα μὲ τὰ λόγια καὶ τὴ διδασκαλία σου.

Τὴν ὑπόδειξη αὐτὴ ὁ ἅγιος μας τὴν σεβάστηκε καὶ τὴν τήρησε πιστά. Εἶχε μάθει πὼς ἡ ὑπακοὴ εἶναι μεγάλη ἀρετὴ γιὰ τὸν χριστιανό. Γι' αὐτὸ καὶ δὲν θέλησε νὰ τὴν ἀγνοήσει. Ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε τὸν εὐαγγελιστὴ καὶ πνευματικὸ πατέρα καὶ ὁδηγὸ του Μάρκο, ποὺ ἀναχώρησε γιὰ τὴν Αἴγυπτο, ὁ νεοφώτιστος μαθητὴς ἔφυγε καὶ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Λιμνίτη, κι ἦρθε στοὺς Σόλους. Ἐκεῖ κοντὰ στὸν μεγάλο καὶ καλλιμάρμαρο ναὸ τῆς πόλης ποὺ ἦταν ἀφιερωμένος στὸν πατέρα «τῶν θεῶν καὶ τῶν ἀνθρώπων», τὸν Δία, συνάντησε ὁ ἅγιος μας τὸν εἰδωλολάτρη ἱερέα, ποὺ μόλις τὸν εἶδε καὶ ἀντιλήφθηκε πὼς ἦταν ξένος, τὸν κάλεσε γιὰ νὰ τὸν φιλοξενήσει.

Στὸ σπίτι τοῦ ἱερέα ὁ μακάριος Αὐξίβιος ἔμεινε ἀρκετὸ καιρὸ χωρὶς νὰ μιλήσει ποτὲ σὲ κανένα γιὰ τὴ χριστιανικὴ του ιδιότητα.

Κάποια μέρα ποὺ ὁ εἰδωλολάτρης ἱερέας ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸν ναό, ὁ Αὐξίβιος ἀποφάσισε νὰ διακόψει τὴ σιωπὴ.

– Γιατί λατρεύετε καὶ προσκυνᾶτε σὰν θεοὺς τὶς πέτρες καὶ τὰ μάρμαρα, τοῦ εἶπε; Ὁφθαλμοὺς ἔχουσι, μὰ δὲν βλέπουσι. Ὡτα ἔχουσι, μὰ δὲν ἀκούουσι οὔτε καὶ ἀντιλαμβάνονται τὶς προσευχὲς τὶς ὁποῖες κάμνετε, καὶ τὶς θυσίαις ποὺ τοὺς προσφέρετε. Ὁ Θεὸς τῶν χριστιανῶν, ὅπως ἔχω ἀκούσει, εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός. Αὐτὸς ἔχει δημιουργήσει ὅλο τὸν κόσμον μὲ μόνον τὸν λόγο του. Αὐτὸς δημιούργησε καὶ τὸ ἀνθρώπινο γένος ἀπὸ ἓνα ζευγάρι. Ὁ Θεὸς δημιούργησε τὸν ἄνθρωπον γιὰ νὰ εἶναι εὐτυχισμένος. Γιὰ τὴν εὐτυχία του, τὸν ἔβαλε σ' ἓνα θαυμάσιο κῆπο, τὸν Παράδεισον μέσα στὸν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος μὲ λίγη δουλειὰ θὰ μπορούσε νὰ βρῖσκει, ὅτι τοῦ χρειαζόταν γιὰ τὴν εὐτυχία του. Γιὰ νὰ εἶναι ὁμορφὴ ἡ ζωὴ του καὶ νὰ ἔχει νόημα, τοῦ ἔδωσε καὶ μία ἐντολή, ἓνα νόμο. Τοῦ εἶπε νὰ τρώγει ἀπὸ τοὺς καρποὺς ὅλων τῶν δένδρων τοῦ Παραδείσου. Νὰ μὴν τρώγει μόνον ἀπὸ τοὺς καρποὺς ἑνὸς δένδρου, ποὺ τὸ ὀνόμασε «δένδρον τῆς γνώσεως τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ». Μὲ τὴν ὑπακοὴ τους οἱ πρῶτοι ἄνθρωποι στὴν ἐντολὴ αὐτὴ τοῦ Θεοῦ, θὰ μπορούσαν νὰ τελειοποιηθοῦν στὴν ἀρετὴ καὶ νὰ ὁμοιάσουν μὲ τὸν Δημιουργό τους. Νὰ γίνουν ἅγιοι, ὅπως Ἅγιος εἶναι καὶ Αὐτός. Δυστυχῶς οἱ πρωτόπλαστοι, ἔτσι λέμε τοὺς πρῶτους ἀνθρώπους, δὲν τήρησαν τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ γιὰ πολὺ καιρό.

Τὴν παράβηκαν. Παράκουσαν. Καὶ μὲ τὴν παρακοὴν τοὺς ἔχασαν τὸν Παράδεισο. Μόνο αὐτό; Κάτι περισσότερο. Μπῆκε καὶ τὸ κακὸ στὸν κόσμον μὲ ἀποτέλεσμα ὁ βασιλεὺς τῆς δημιουργίας, ὁ ἄνθρωπος νὰ γίνῃ σὰν τὰ ἄλογα ζῶα. Νὰ κάμῃ σκοπὸ τοῦ φαγητοῦ καὶ τοῦ ποτοῦ καὶ τὴν ἱκανοποίησιν τῶν πόθων καὶ τῶν ὁρμῶν του. Καὶ ὅταν δὲν ἔβρισκε τὰ μέσα, τότε δὲν εἶχε παρὰ νὰ κλέβῃ, νὰ ἀδικεῖ, νὰ σκοτώνει. Νὰ σκοτώνει καὶ αὐτοὺς τοὺς δικούς του. Νὰ σκοτώνει τ' ἀδέλφια του, τὸν σύντροφό του, τὰ παιδιά του.

Ἀπὸ τὸ κατάντημα αὐτὸ ὁ καλὸς Θεὸς θέλησε νὰ σώσῃ σὺς ἡμέρες μας τὰ πλάσματά του. Αὐτός, γιὰ τὸν ὅποιο μᾶς μίλησαν οἱ μεγάλοι σοφοὶ μας, ἦρθε. Ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἔγινε ἄνθρωπος καὶ ἦρθε. Γεννήθηκε σὰν ἄνθρωπος, μεγάλωσε σὰν καὶ ἐμᾶς, δίδαξε, πέθανε, ἀναστήθηκε, ἀναλήφθηκε στὸν Οὐρανὸ καὶ θὰ ξανάρθῃ νὰ μᾶς κρίνῃ. Νὰ τιμωρήσῃ τὸ κακὸ καὶ νὰ βραβεύσῃ τὸ καλόν.

Τὰ ἀπλά τοῦτα λόγια τοῦ ἁγίου συγκίνησαν τὸν καλοκάγαθο εἰδωλολάτρην ἱερέα, ποὺ ὅχι μόνο ἔπαψε σὲ λίγο νὰ θυσιάξῃ τοὺς ψεύτικους καὶ ἀνύπαρκτους θεοὺς, τὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ καὶ ἄρχισε νὰ ζητᾷ νὰ μάθῃ περισσότερα γιὰ τὸν Θεὸ τῶν χριστιανῶν. Καὶ ὁ ἱεραπόστολος συνέχισε νὰ τὸν διδάσκῃ. Ἡ κατήχησις κράτησε κάμποσες μέρες. Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε θριαμβευτικόν. Ἐνα βράδυ ὁ κατηχούμενος ἀσπάστηκε τὴν καινούργια πίστιν καὶ βαπτίστηκε στὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Στὸ πρόσωπό του ἡ χριστιανικὴ Ἐκκλησία βρῆκε ἀκόμῃ ἓνα ζηλωτὴ ἐργάτη, ἓνα ἐργάτη μὲ κύρος καὶ παλμό.

Λίγες μέρες μετὰ τὸ περιστατικὸ τοῦτο, ὁ ἅγιος μας δέχθηκε τοὺς Σόλους τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ ἱεροῦ Ἡρακλείδιου, ἐπισκόπου τῆς Ταμασοῦ. Ἀφορμὴ γιὰ τὴν ἐπίσκεψιν ἔδωκε τοῦτο τὸ γεγονός.

Ὁ ἀπόστολος Μάρκος μετὰ τὴν ἀναχώρησίν του ἀπὸ τὴν Κύπρον, πῆγε στὴν Ἀλεξάνδρεια. Ἀπὸ ἐκεῖ, ἀφοῦ ἴδρυνε τὴν πρώτη Ἐκκλησίαν στὴν πολυάνθρωπον ἐκείνη πόλιν, ἔφυγε γιὰ νὰ βρεῖ τὸν ἀπόστολον Παῦλον. Ἡ εὐγενικὴ ψυχὴ τοῦ νεαροῦ ἀποστόλου ἐνοιῶθε τὴν ἀνάγκην νὰ συναντήσῃ τὸν πολύπειρον ἀπόστολον καὶ νὰ συζητήσῃ μαζί του μερικὰ προβλήματα τοῦ χριστιανικοῦ ἔργου. Μὲ τὴ χάριν τοῦ Θεοῦ ἡ συνάντησις πραγματοποιήθηκε γρήγορα. Καὶ οἱ δύο ἀπόστολοι ἀφοῦ ἀντήλλαξαν ἀσπασμὸν χριστιανικῆς ἀγάπης, ἄρχισαν μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον νὰ συνομιλοῦν γιὰ τὴν Κύπρον. Κατὰ τὴ συνομιλίαν ὁ Μάρκος ἀποκάλυψε στὸ φλογερὸ ἀπόστολον τὸ μαρτυρικὸ τέλος τοῦ φίλου του ἀποστόλου Βαρνάβαν καὶ τοῦ φανέρωσε πῶς στὴν Κύπρον δὲν ἦταν ἄλλος ἀπόστολος γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον. Ὁ θεῖος Παῦλος, σὰν ἄκουσε τὴ δυσκολίαν, ἔσπευσε ἀμέσως νὰ στείλῃ στὸ πολύπαθον νησί τοὺς συνεργάτες του Ἐπαφρᾶ καὶ Τυχικὸν καὶ μερικοὺς ἄλλους. Τοὺς ἔστειλε στὸν Ἡρακλείδιον μὲ ἐπιστολὴν στὴν ὁποίαν τοῦ ἔγραφε, νὰ ἐγκαταστήσῃ τὸν μὲν Ἐπαφρᾶ

ἐπίσκοπο στήν Πάφο, τὸν Τυχικὸ στὴ Νεάπολη, δηλαδή τὴ Λεμεσό καὶ τὸν Αὐξίβιο στοὺς Σόλους χωρὶς ὅμως νὰ τὸν χειροτονήσει.

Καὶ ὁ λόγος; Γιατί ὁ Αὐξίβιος ἦταν χειροτονημένος ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Μάρκο.

Ὁ ἅγιος Ἡρακλείδιος μόλις πῆρε τὴν ἐπιστολή, φρόντισε νὰ κάμει ὅτι τοῦ ἔγραφε ὁ μακάριος Παῦλος καὶ πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν Αὐξίβιο. Ἡ συνάντηση ὑπῆρξε συγκινητική. Οἱ ἱεροὶ ἄνδρες «ἠσπάσθησαν ἀλλήλους φιλήματι ἀγίῳ» καὶ ἄρχισαν μὲ ἀγάπη καὶ κατανόηση νὰ συζητοῦν. Ὁ Ἡρακλείδιος μὲ τὴν εὐκαιρία αὕτη, ἀφοῦ ἄκουσε τὸν Αὐξίβιο, τὸν συμβούλεψε νὰ φανερώσῃ πιά τὴν ιδιότητά του καὶ ν' ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται μὲ ζῆλο γιὰ τὴν πνευματικὴ ἀναγέννηση τῶν συμπολιτῶν του.

Τὸ κήρυγμα τοῦ Αὐξιβίου προβαλλόμενο ἔντονα καὶ ἀπ' τὴν ἁγία ζωὴ του καὶ τὰ πολλὰ θαύματα μὲ τὰ ὁποῖα τὸν χαρίτωσε ὁ Κύριος, ἔφερε καταπληκτικὰ ἀποτελέσματα. Συνεχῶς τὸ μικρὸ ποίμνιο τοῦ Χριστοῦ πλήθαινε· πλήθαινε καὶ γινόταν λαὸς πολὺς. Τὰ διάφορα σπίτια στὰ ὁποῖα μαζεύονταν ὡς τότε οἱ χριστιανοί, γιὰ νὰ ἐκτελοῦν τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα, μίκραιναν καὶ δὲν τοὺς χωροῦσαν. Μία ἀνάγκη πρόβαλε ἀπαιτητική: Ἡ δημιουργία ἐνὸς εἰδικοῦ χώρου γιὰ τὶς συναθροίσεις τῶν πιστῶν. Τὸ κτίσιμο μιᾶς ἐκκλησίας.

Ἐνα πρωινὸ μετὰ τὴ συνηθισμένη συγκέντρωση ὁ θεῖος Ἡρακλείδιος παράλαβε τὸν ἅγιο Αὐξίβιο καὶ ἀφοῦ ἀνέπεμψε μαζί του θερμὴ προσευχή, χάραξε σὲ κάποιον τόπον τὸν ὥρο ἐκκλησίας, τοῦ ἔδωκε τὶς τελευταῖες συμβουλές καὶ τὸν ἀποχαιρέτησε.

Ὁ ἱερὸς Ἡρακλείδιος ἀναχώρησε μὲ τὴ συνοδεία του γιὰ τὴν πατρίδα του. Καὶ ὁ μακάριος Αὐξίβιος ρίχτηκε μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς του στὸ ἔργο ποὺ ἔλαβε. Καὶ νά! Μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ, σὲ λίγο χρόνον, μία ὁμορφὴ ἐκκλησία ὑψώθηκε στὴν πόλιν τῶν Σόλων. Μέσα σ' αὕτη μὲ προθυμία καὶ ἐνθουσιασμό μαζεύονταν οἱ πιστοὶ καὶ οἱ προσήλυτοι τὶς ὁρισμένες μέρες γιὰ ν' ἀκούσουν τὰ ρήματα τῆς αἰωνίου ζωῆς.

Μία βραδιὰ ἐκεῖ ποὺ ὁ ἅγιος Αὐξίβιος δίδασκε πρόσεξε μέσα στὸ πλῆθος μία γνωστὴ του ἀγαπημένη μορφή. Ἦταν ὁ ἀδελφός του Θεμισταγόρας ποὺ εἶχε ἔλθει ἀπὸ τὴ Ρώμην μὲ τὴ σύζυγό του, τὴν ἐνάρετη Τιμώ, γιὰ νὰ τὸν βρεῖ. Ἡ συνάντηση τῶν ἀδελφῶν ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρὸ ὑπῆρξε πολὺ – πολὺ συγκινητική. Ὁ Αὐξίβιος κράτησε κοντὰ του τὸ ἀγαπητὸ ζευγάρι. Τὸ κατήχησε μὲ ιδιαίτερη χαρὰ στὴ χριστιανικὴ πίστιν καὶ κάποια βραδιὰ προχώρησε στὴ βάπτισή του. Μετὰ χειροτόνησε τὸν Θεμισταγόρα πρεσβύτερον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Σόλων καὶ τὴ γυναῖκα του διακόνισσα γιατί ὕστερα ἀπὸ τὸ βάπτισμα οἱ δύο σύζυγοι ἔζησαν πιά σὰν ἀδελφοί.

Ἡ συστηματικὴ ἐργασία τοῦ ἁγίου Αὐξιβίου ποὺ συνοδευόταν ἀπὸ μία πολὺ προσεκτικὴ καὶ ἐνάρετη ζωὴ, μαζὶ μὲ τὰ πολλὰ του θαύματα ἔγινε ἀφορμὴ, ἡ πρώτη ἐκκλησία ποὺ κτίστηκε, νὰ εἶναι σὲ λίγο χρόνον πολὺ μικρὴ γιὰ νὰ ἐξυπηρετήσῃ τὰ πλήθη τῶν πιστῶν τῆς ἱστορικῆς πόλεως. Μὲ τὴ βοήθεια ὅλων τῶν χριστιανῶν μία νέα προσπάθεια ἀναλήφθηκε. Καὶ τὴ μικρὴ ἐκκλησία πολὺ γοργὰ ἀντικατέστησε μία καινούργια πολὺ πιὸ μεγάλη καὶ ὡραία.

Ἀλήθεια! Τί δὲν κάνει ἡ ὁμόνοια, ὁ ζῆλος τῶν πιστῶν καὶ ἡ ἁγία ζωὴ;

Ἀνθρώπους μὲ φλογερὸ ζῆλον καὶ ἁγία ζωὴ χρειάζεται καὶ ἡ ἐποχὴ μας, γιὰ ν' ἀλλάξῃ καὶ νὰ ὀρθοποδήσῃ. Μὰ τοὺς ἀνθρώπους μὲ τὴν ἐνάρετη καὶ ἁγία ζωὴ μόνον ἓνας μπορεῖ νὰ τοὺς δημιουργήσῃ: Ὁ Χριστός.

Κοντὰ στὸν νεοποιὸ Χριστὸ καλεῖται νὰ τρέξει καὶ νὰ σταθεῖ ὁ καθένας ποὺ θέλει καὶ ποθεῖ ἀληθινὰ νὰ γίνῃ ὁ καινούργιος καὶ πραγματικὰ κοινωνικὸς ἄνθρωπος.

Τὰ ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ποὺ συνέστησε ὁ Κύριος καὶ προπαντὸς τὰ ἁγιαστικὰ Μυστήρια ποὺ λέγονται: Μετάνοια, Ἐξομολόγηση καὶ Θεία Εὐχαριστία εἶναι δύο μέσα μοναδικὰ γιὰ νὰ πραγματώσῃ ὁ ἄνθρωπος, ὁ κάθε ἄνθρωπος, ἐκεῖνο ποὺ ἔλεγαν οἱ πρόγονοι καὶ πατέρες μας: «Τί ὁμορφο πρᾶγμα εἶναι ὁ ἄνθρωπος, ὅταν εἶναι ἄνθρωπος». Τότε, αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων τὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ τὸ ζωντανότερο κήρυγμα, κήρυγμα πολὺ πιὸ εὐγλωττο καὶ ἀπὸ τὰ ὡραιότερα λόγια. Τέτοιο ἦταν τὸ κήρυγμα τοῦ μεγάλου ἁγίου μας, τοῦ ἱεροῦ Αὐξιβίου. Κέρδισε τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν συμπολιτῶν του μὲ τὴν ἁγία ζωὴ του. Πενήντα ὁλόκληρα χρόνια ἔζησε σὰν ἀρχιερέας διδάσκοντας καὶ νουθετώντας τὸ ποίμνιό του.

Πρὶν κλείσῃ τὰ μάτια ὅρισε σὰν διάδοχο καὶ ἀντικαταστάτη του στὸν ἐπισκοπικὸ θρόνον τῶν Σόλων τὸν μαθητὴ καὶ συνεργάτη του Αὐξίβιο.

Αὐτὸς τὸν κατήχησε καὶ τὸν βάπτισε καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ τ' ὄνομά του. Μετὰ ἀφοῦ ἀποχαιρέτησε μὲ δάκρυα στοργῆς καὶ ἀγάπης κλῆρο καὶ λαὸ παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

Οἱ χριστιανοὶ πένθησαν τὸν πνευματικὸν τοὺς πατέρα καὶ τὸν κήδεψαν μὲ πολὺ σεβασμὸ καὶ ἐπιμέλεια.

Ὁ τάφος τοῦ ἁγίου ἔγινε «ιατρεῖον νοσημάτων ἄμισθον καὶ θλιβομένων ψυχῶν παραμύθιον».

Χιλιάδες πιστοὶ ἀπὸ ὅλη τὴ νῆσο προσέρχονται κάθε χρόνο μ' εὐλάβεια στὴ χάρη του γιὰ νὰ ζητήσουν μὲ δάκρυα τὴν μεσιτείαν καὶ τὴν βοήθειάν του. Ἀληθινὰ! Θαυμαστὸς ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ!.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.
Ἀποστόλων τὴν χάριν ὡς τοῦ Πνεύματος ὄργανον, διὰ Μάρκου τοῦ θείου,

θησαυρίσας, Αὐξίβιε, ἐδείχθης Ἱεράρχης εὐκλεής, καὶ πρόεδρος τῶν Σόλων καὶ ποιμὴν διὰ τοῦτό σου τὴν μνήμην, τὴν ἱερὰν τιμῶμεν ἀνακράζοντες, δόξα τῷ δεδωκότι σοι ἰσχύν, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργοῦντι διὰ σοῦ, πᾶσιν ἰάματα.